

Džil Mensel

da li da ti
kažem?

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Jill Mansell

SHOULD I TELL YOU?

Copyright © 2022 by Jill Mansell

All rights reserved.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Sju Gregson
Želim da budem obožavana
Mark, volim te, kao i uvek xxx

Golf klub

Lanročki park

Tedijeva kuća

VUD LEJN

Rafaelov frizerski salon

Pegina i Bendžijeva kuća

LANROČKI MOST

ENIĐEL STRIT

Reka Lanrok

LONG STRIT

Loklanov restoran

Hotel Rupert

Delfin pab

Luka

Zapadna plaža

Lanrok

Amberin studio vitraža

Amberina koliba

LEOPARD LEJN

Pomorčev počinak

Studio za tetovaže

Gerijeva koliba

TRESILJAN ROUD

KLIF ROUD

Umetnička galerija

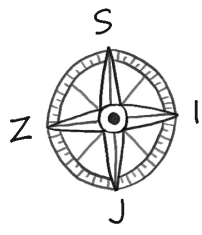
Bertov bar

Bič Strit

PRIOBALNI PUT

Istočna plaža

Lanročki zaliv

Poglavlje 1

Najviše na svetu Loklan je voleo seckanje i reckanje. Obožavao je kada mu nož seva; kad god bi to radio, trudio se da bude brži i obori sopstveni rekord.

Oduvek je želeo da radi bolje, da *bude* bolji... a možda bi u tome upravo tada i uspeo samo da se nije oglosio telefon u restoranu.

Loklan ga je zgrabio i javio se: „*Makartiz*, izvolite.“

„Zdravo!“, začuo se glas koji mu u prvi mah nije bio poznat. „Ostavila sam ti tri poruke na telefonu i nisi mi se javio, pa sam pomislila da probam da okrenem ovaj broj. I eto tebe!“

To je suzilo mogućnosti. „Zdravo. Nel. Izvini, spao sam s nogu. Šta si htela?“

„Pa, *ja* ne bih imala ništa protiv da zbog mene spadneš s nogu! Dobro, sećaš li se kada si me u martu odveo u studio za izradu vitraža tvoje prijateljice Amber i ja kupila onu sunco-lovku? Slučajno sam je slomila, pa sam se pitala da li bi mi ona napravila novu, pošto sam je baš volela.“

„Sigurno da bi. Pitaj je sama“, odgovorio je Loklan. „Imaš telefonski broj na njenom sajtu.“

„Znam, ali nisam mogla da se setim kako joj se zove studio, znaš kakva sam...“

„Zove se *Lanrok staklo*.“

„Važi, nazvaću je. Nego, kako si *ti*? Prošlo je sto godina!“

I to s razlogom. Nel je oduvek koristila mnogo uzvičnika. Njena poletnost bila je iznurujuća. Takođe se trudila iz petnih žila da njihovu kratku avanturu pretvori u pravu vezu. „Za-uzeto“, odgovorio je Loklan i prebacio je na zvučnik kako bi mogao da nastavi da priprema hranu.

„Ali ti ne radiš ponedeljkom. Možda bih mogla da svratim i da se tada vidimo?“

„Nisam siguran. Možda ću imati neka druga posla.“

„Loklane, ne pitam te da se venčamo. Samo sam mislila da bi možda bilo zabavno.“

Prestao je da secka crni luk. Ne liči na njega da odbije. A *bilo* bi zabavno...

Telefon mu se oglasio i poruka od Amber zasijala je na ekranu:

Krenula sam.

Okrenuvši se ka telefonu, rekao je: „Slušaj, moram da vidim kako će mi izgledati narednih nekoliko dana, pa ti se javljam.“

„Vodi računa da ne zaboraviš.“ U Nelinom glasu sada se već čuo prizvuk oštine.

„Pozovi Amber za taj vitraž. *Lanrok staklo*“, podsetio ju je. „Siguran sam da će ti ona napraviti novi.“

„Ma baš me briga. To je bio samo izgovor da te pozovem.“ Nošena naletom iskrenosti, Nel je dodala: „I prvu sam kupila samo zato što sam mislila da ću ti se zbog toga više svideti.“

Zasmejao se. „Jesi mi se više svidela zbog toga.“

„Ali ne dovoljno da bismo se ponovo videli.“ Ponos joj je bio povređen; pozvala ga je, a on ju je odbio.

„Vidi, žao mi je, ali viđam se s nekim. Osećao bih se loše kad bih joj radio nešto iza leđa.“

„Dobro, kapiram. Nema frke, lepo se provedi s njom. Možda ću nekom prilikom naleteti na tebe.“

„Drago mi je što smo se čuli.“

„Mislim da to kažeš samo reda radi, zar ne? Čao, Loklane.“

Poziv se završio. Loklan se osmehnuo sebi u bradu, nastavlajući da sec-sec-secka krompir na kockice i razmišljajući kako bi Amber bila impresionirana samo da ga je čula.

Možda to znači da on napokon postaje bolja osoba.

Hvatajući se za sledeći krompir, pogledao je u sat na zidu. Amber samo što nije stigla.

Amberina mama je oduvek tvrdila da svako s makar mrvicom urođenog instinkta može da stavi ruž na usne vodeći se samo osećajem. To je životna veština koju vredi uvežbavati, govorila je. Čak i onog dana kada je umrla u bolnici, njeno telo možda jeste usahlo, ali ruž joj je bio savršen.

Brineta ispred Amber danas očitno nije htela da rizikuje. Zastavši na ulazu u restoran *Makartiz*, zagledala se u ogledalce i napućila popravljajući ruž.

Umesto da pokuša da se progura pored nje, Amber se držala na osunčanom pločniku i opuštено se divila ženinoj crnoj poslovnoj suknji. Takve se retko viđaju tu u Lanroku, na južnoj obali Kornvola.

Nanevši svež sloj grimiza, žena je zagladila kosu, otkopčala još jedno dugme na košulji, pa gurnula vrata restorana i ušla.

Nakon trideset minuta, sedeći u tihom uglu restorana s otvorenim laptopom ispred sebe, Amber je završila dizajn vitražnog rama za ogledalo na kom je radila i počela je da prisluškuje razgovor koji se tri stola od nje vodio između Loklana i žene s ružem, očigledno novinarke.

„Dakle, mnogo ste postigli kada je reč o karijeri.“ Žena s ružem nagnula se bliže njemu, samouvereno mu se obraćajući. „A kako stoje stvari s vašim privatnim životom?“

Prošlo je vreme ručka, ali Loklan je još nosio belu kuvarsku odeću. Uhvatio je svoju bocu ohlađene vode i rekao: „S mojim

privatnim životom sve je u najboljem redu, hvala na pitanju. Međutim, to mi trenutno nije prioritet. Ovaj restoran jeste.“

„To je sasvim razumljivo. Ali zar uopšte nemate devojkicu? To bi bilo baš šteta!“

Oh, idemo. Sedeći na drugom kraju restorana i gledajući šta se dešava, Amber se lecnula zbog novinarkice jer se ona sada prebacivala u mod za flertovanje, oči su joj se iskrile dok je gledala Loklana pravo u lice, odmeravajući njegovu reakciju i verovatnoću da mu se ona dopada.

„Nemam devojkicu“, odgovorio je Loklan, „ali snalazim se.“

„Uverena sam da se snalazite.“ Smešila se, držeći praznu vinsku čašu za stalak i vrteći je. Na stolu između njih njen mobilni je snimio par sekundi namernog ćutanja.

„Zapravo“, Loklan je pogledao u sat na ruci, „morao bih da se vratim u kuhinju.“

„Zaista? Ali ne otvarate ponovo sve do sedam.“

„Moram sve da priprelim. Za razliku od nekih drugih restorana, mi ne vadimo kese pomfrita iz zamrzivača i naprosto ih bacamo u vrelo ulje.“

„Ha-ha-ha-ha.“ Žena je prešla jezikom preko gornje usne, očito uzbuđena pominjanjem skandala s pomfritom. „Čini mi se da taj kuvar nije bio ni najmanje srećan kada ste pomenuli da koristi zamrznut krompir. Da li su vam se već javili njegovi advokati?“

„Naravno da nisu“, odvratio je Loklan. „Bila je to istina.“

Sada mu se obratila pomalo zaverenički. „Takođe sam čula neke priče da ste odbili ponudu jedne televizijske kompanije da učestvujete u emisiji sa izvesnim dobro poznatim kuvarom koji ima *Mišlenovu* zvezdicu.“

„Jeste li?“

„Da li je i to istina?“

„Moglo bi da bude.“ Otpio je gutljaj vode.

„Zašto biste odbili takvu ponudu?“

„Zato što je izvesni dobro poznati kuvar koji ima *Mišlenovu* zvezdicu običan kreten.“

Jao, čaćnuo je mečku. Na drugoj strani restorana Amber je bila u iskušenju da se nakašlje kako bi ga upozorila, ali šta bi to pa vredelo? Loklan bi je samo ignorisao; nikad nije umeo da drži jezik za zubima.

Novinarka se cvrkutavo nasmejala. „Ne mogu reći da nisam saglasna s vama! Mislite na Gerija Volša, da li sam u pravu?“

„Možda vi tako mislite, ali ja ne mogu da komentarišem.“

„Ali zar ne biste voleli da imate svoju seriju na televiziji?“

„To nije najvažnije na svetu. Radije bih da moje mušterije dolaze ovamo da jedu zato što je hrana fantastična nego zato što su me videli u nekoj bezveznoj emisiji.“ Loklan je to rekao zvučeći kao da završava razgovor. „Vidite, zaista mi je žao, ali u kuhinji me čeka gomila pripreme.“

„Hoćete da budete najbolji“, primetila je žena.

„Naravno. I na putu sam da to i ostvarim.“

„Divno je što gajite toliku strast prema onome što radite.“

Loklan joj je odgovorio: „Drago mi je što tako mislite.“

Ne dižući glavu i marljivo kucajući na laptopu, Amber je čula kako se stolice odmiču i pretpostavila šta će se potom dogoditi.

„Zapravo, trebalo je da se ovog popodneva vratim u London, ali sada mi se čini kako bi bila prava šteta da sam prevalila toliki put a da ne probam vašu izvrsnu hranu.“ Žena je vidno merkala Loklanovo telo sada kada su oboje ustali. „Volela bih da rezervišem sto za večeras...“

A onda ćemo posle večere da popijemo neko piće dok ti ja pričam kako si neverovatan, pa ću propustiti poslednji voz kući i završiću tako što ću morati da provedem noć s tobom.

Amber je sakrila smešak, jer je to bilo tako predvidljivo. Zaista, svaki put jedno te isto.

„Baš šteta.“ Loklan ju je pogledao sa žaljenjem. „Da sam samo to znao pre nedelju dana, mogao bih da vam sačuvam sto. Nažalost, popunjeni smo.“

„Oh.“ Novinarka se sneveselila. „A nikako ne može...“

„Žao mi je, ali baš je bilo fantastično što smo se upoznali. Obavezno mi se javite kada sledeći put budete u ovom kraju.“

„Hoću.“ Isključila je snimanje na mobilnom. „Mogu li da vas zamolim za zajedničku fotografiju?“

„Naravno. Amber, da li bi htela da nas slikaš?“

I za to je pretpostavljala da će se desiti. Novinarka joj je pružila telefon i Amber je snimila nekoliko fotografija njih dvoje, kako Loklan jednom preplanulom rukom grli ženu oko ramena. Ona je izgledala uzbuđeno i obrazi su joj se zarumene- li, a Loklan je bio... pa, nehajno harizmatičan, baš kao i uvek, s onim mračno blistavim očima, sjaktavom crnom kosom i varljivo andeoskim osmehom.

Pošto su fotografije snimljene, žena je promrmljala: „A ko je ona?“

Loklan se široko osmehnuo. „Amber? Ona je... Recimo samo da smo veoma bliski.“

Njemu je to bilo smešno. Amber je sačekala da se njih dvoje izljube u obraz i pozdrave. Dok je otvarao vrata da pusti tu ženu da izađe, ona je odocnelo doviknula: „Ne *tako* bliski.“

Kada su se vrata zatvorila i njih dvoje ostali nasamo, rekla mu je: „Moraš da prekineš to da radiš, da mene koristiš kao izgovor. Mrzim to.“ Naročito je priželjkivala da ne crveni zbog toga.

Loklan se iscerio. „Upravo zato je zabavno. Nego, kako si? Dobro?“

„Nisam loše, uzevši u obzir to da si me zvao da dođem, a morala sam da te čekam ceo sat.“

„Znam, izvini zbog toga. Zaboravio sam na intervju.“

„Pokušavala je da za noćas izvuče nešto više od večere.“

„I to znam, ali nisam hteo da joj idem niz dlaku. Zar nisi ponosna na mene?“

„Veoma ponosna. Učiš se pameti. Svaka čast“, odgovorila mu je Amber, jer je prošle nedelje spavao s novinarkom koja

se uvredila zato što je posle toga nije nazvao, pa se posledično osvetila u štampi. Recimo samo da to nije bilo ni najmanje lepo.

„Kako ti se čini da je ovaj razgovor prošao?“ Kao da on njeno mišljenje ikada uzima za ozbiljno.

„Nije trebalo da nazoveš Gerija Volša kretenom.“

„Nisam. Nisam mu ni ime pomenuo.“

„Ali svi znamo na koga si mislio.“

Raširio je ruke. „Zato što svi znamo da je on kreten.“

„Tako zvučiš arogantno.“

„Da li je arogantno kada znaš da si bolji kuvar od nekog drugog? Jer ja *jesam* bolji od njega“, odvratio je Loklan. „I manji kreten.“

„A i skroman.“

Njegove tamne oči iskrile su se od smeha. „Pre bih rekao iskren.“

„Kako god ti kažeš.“ Sela je na barsku stolicu. „Nego, hajde ti meni lepo reci šta ja tražim ovde.“

Loklan je prošao prstima kroz kosu, sklanjajući je s preplanutog čela. „Tu si zbog Tedija.“

„Molim?“ Da su vesti bile loše, ne bi časio časa da ih joj saopšti. „Dobro je, zar ne?“

„Ma *on* jeste dobro, provodi se kao nikada. Ali nešto me muči.“

„Šta to?“ Nije mogla ni da nasluti. Tedi trenutno jedri grčkom obalom i tačno je na polovini dvadesetčetvorodnevnog krstarenja. Prošle su tri godine otkad je Mej preminula i konačno je pristao da ode na odmor. Svi su ga podsticali da ide, a brodovi za krstarenje su ugodna mesta, okrenuta potrebama gostiju koji putuju sami.

„Ne bih uživao u tome.“ Tedi je bio nepokolebljiv kada mu je Amber prvi put pokazala primamljivu brošuru odštampanu na sjajnoj hartiji. „Nije zabavno da idem sam.“

Međutim, ona je bila uporna, pokazivala mu je prikaze objavljene onlajn i objašnjavala da se na krstarenjima organizuju

svakodnevna okupljanja za one koji putuju sami, večera se služi za velikim zajedničkim stolovima, organizuju se izleti na obalu, kvizovi i takmičenja, i ima druženja koliko god hoćeš, ako putnici žele.

Pa i kad ga je napokon ubedila, i dalje je bilo izgleda da sve to pođe po zlu. Srećom, to se nije desilo. Dva dana po isplovljavanju iz Sauthemptona, Amber je zazvonio telefon i narednih dvadeset minuta morala je da ostavi posao i da sluša Tedija kako na sav glas hvali svaku sitnicu u vezi s krstarenjem. Bio je u društvu svojih novih prijatelja i pio piće u jednom osunčanom baru u luci pre nego što svi krenu da istražuju sunčane čari La Korunje.

„Znaš koliko voliš kada se ispostavi da si ipak bila u pravu?“, pitao ju je sav srećan kada su razgovarali telefonom. „Da ti kažem, bila si u pravu.“

„Ja sam uvek u pravu.“ Osetila je ogromno olakšanje. „To bi dosad trebalo da ti je jasno.“

„Hrana je neverovatna, svi su baš ljubazni, a nema ničega lepšeg na celome svetu nego kad sediš na palubi s koktelom u ruci i gledaš sunce kako zalazi nad pučinom.“

„Gospode, sada piješ koktele?“ Tedi je celog života pio samo sajder.

„Znam, zar nije neverovatno? Fenomenalni su! Imaju sun-cobrančice u čašama, a alkohol se i ne oseća. Ali u njima zaista ima alkohola.“

Zasmejala se. „Koji ti se najviše sviđa?“

„Pa, ovde na brodu se taj koktel zove 'zabava na plaži', ali u stvarnom svetu ima bezobraznije ime. Neću da ti kažem koje.“

Amber je srce preskočilo od ljubavi prema najboljem čoveku kojeg je u životu upoznala; iako ona ima dvadeset devet godina, Tedi i dalje želi da je zaštiti, da ona ne čuje za koktel koji se zove „seks na plaži“.

„A nećeš verovati“, nastavio je, „ali od svih u našoj grupi, samo nas dvoje nikada ranije nismo bili na krstarenju. Ostali

su ljudi za krstarenjima i to rade kad god mogu. Sada mi je jasno zašto!“

„To je predivno“, rekla mu je. „Dakle, misliš da ćeš zakazati još neko?“

„Imaju turističku agenciju na brodu“, odgovorio joj je Tedi. „Svakako hoću.“

Taj telefonski razgovor odigrao se pre dve nedelje. Grupa prijatelja koje je stekao na brodu i dalje je na okupu, i na fotografijama koje joj šalje vidi se da je pocrneo i – ako je to uopšte moguće – da je sve srećniji kako dani odmiču.

„Reci mi“, podsticala ga je Amber.

Loklan je skrolovao na mobilnom. „Čekaj malo, signal je slab...“

„Alo? Ovo sam ja“, grdila ga je. „To ti je izgovor za devojke kada pitaju zašto ih nisi nazvao.“

„Samo se strpi. U redu, našao sam.“ Digao je glavu, pogledao ju je. „Sećaš li se kako si se u školi zatreskala u Lija Koupa i stalno ga uvlačila u razgovore?“

„Šta...“

„Ono kao, ako bi neko rekao da mu je omiljena boja zelena, ti bi kazala da je tebi ljubičasta, i gle čuda, ljubičasta je bila i Lijeva omiljena boja?“

„Nisam to rekla!“, uvredila se Amber. Li joj je bio simpatija u osmom razredu. Štaviše, njegova omiljena boja bila je crna.

„Dobro, samo parafraziram, ali bila si opsednuta i nikako da umukneš o njemu. Ono kao, *sve vreme*.“

Kasneći malo za njegovim tokom misli, sračunala je u glavi. „Čekaj malo, ti i nisi bio prisutan, do tada si već otišao.“

„Znam, ali Rafael mi je sve ispričao. Rekao je da je to bilo ur-nebesno, da su se kladili koliko ćeš puta pomenuti njegovo ime.“

Naravno da je to bio Rafael; njih dvojica su obožavali da je zadirkuju.

„Dobro“, kazala je Amber, „ali još mi nisi objasnio zašto si me sada dovukao ovamo.“

„Pogledaj ovo.“ Loklan joj je pružio svoj mobilni. Kakvo razočaranje. Pogledala je fotografiju Tedija i njegovih novih prijatelja na brodu, bilo ih je dvadesetak na gornjoj palubi u vreme zalaska sunca i široko su se osmehivali nazdravljajući prema kameri.

„Već sam je videla. Poslao ju je prošle nedelje.“

„Jutros sam ga pozvao dok su bili usidreni na Mikonosu. Lepo smo se ispričali. Očigledno je da on i dalje uživa u krstarenju.“

„I?“

„I u prvih pet minuta, jednu osobu je spomenuo tri puta.“

„Oh!“ Napokon je shvatila. Ovo je već zanimljivije. Povećala je fotografiju. „A to je jedna od ovih žena? Koja? Reci mi, reci mi!“

„Zašto misliš da je reč o ženi?“ , upitao je Loklan.

Amber je odsečno digla glavu. „*Molim?*“

„Samo se šalim. Ha, da možeš da vidiš sopstveni izraz lica.“

Ponovo je posvetila pažnju srećnoj grupi na ekranu mobilnog, zagledajući svaku kandidatkinju ponaosob sve dok nije stigla do jedne nasmejane žene u haljini boje breskve i sa odgovarajućom maramom od kašmira. Imala je punačke obraze, slatki osmeh i urednu friziranu kratku smeđu kosu.

„Našla sam je.“ Nagnula je ekran da ga pokaže Loklanu. „Čak i pomalo liči na Mej. Oh, ovo su sjajne vesti, ona izgleda savršeno!“ Otprilike poslednjih godinu dana, pokušavali su da blago ubeđuju Tedija da makar razmotri da nastavi sa životom, ali njega to nije ni najmanje zanimalo. Mej je bila ljubav njegovog života, objasnio je; šta bi ona rekla da zna kako se on zabavlja s nekom drugom ženom?

A kada mu je Amber odgovorila: „Ali želela bi da ponovo budeš srećan“, Tedi je samo odmahnuo glavom, odbacujući tu ideju.

„Dobro mi je i ovako. Ako Mej ne može da mi se vrati, ne zanima me da ponovo budem srećan.“

Ali sada, daj bože, ima izgleda da će se to ipak desiti. Amber su oči zasuzile i od pomisli da se ljubav prišunjala Tediju i uhvatila ga na prepad, jer ako neko zaslužuje da bude srećan, onda je to on.

Naravno, nije zaplakala. To bi Loklanu pružilo još jednu priliku da je podbada.

„Zaista izgleda savršeno, zar ne?“, upitao je. „Kao stvorena za Teda. Samo, to nije ona.“

„Oh.“

„Znam.“

„Zašto da ne? Tako je očigledno da je ona najbolja za njega.“ Amber je ponovo šćepala mobilni i ponovo pogledala. „Dakle... to je ova s naočarima kao dama Edna?“

„Jok.“

„Cvetni džemper?“

„Ni blizu.“

„Onda mi pokaži.“

Loklan je pokazao. Amber se zagledala i zabezegnula, a onda ga popreko pogledala jer je to zacelo bila samo još jedna njegova šala.

Čitajući joj misli, odmahnuo je glavom. „Ovoga puta sam ozbiljan. Zove se Olga.“

Poglavlje 2

Olga. Amber je zumirala fotografiju i počela da je proučava, posvećujući pomnu pažnju svakoj pojedinosti. Olgina kosa bila je kao glatki zlatni vodopad, sa leve strane skupljena draguljima ukrašenom šnalom, a sa desne joj se prosipala do struka. Bila je visoka, a delovala je još viša zbog do neba visokih tankih potpetica na srebrnastim cipelama koje je nosila uz pripijenu haljinu dubokog izreza i jarkoljubičaste boje. Na prvi pogled, reklo bi se da je na početku četrdesetih. Takođe je zgodna da ti pamet stane, našminkana i zločestog, zavodljivog osmeha.

Bila je to mešovita grupa kada je o godinama reč, i premda Olga možda nije najmlađa, svakako je jedina obučena kao da će nastupati u poluvremenu Superboula.

Amber je digla pogled i upitala: „Jesi li siguran da je to ona?“

Umesto da joj odgovori, Loklan joj je prstom pokazao da skroluje na sledeću fotografiju, i eto ih. Ovoga puta su zajedno u nekom skupom baru, nagingju se jedno ka drugom dok sede na barskim stolicama i srećno poziraju pred kamerom.

„Kada ju je pomenuo treći put, pitao sam ga ko je Olga“, objasnio je Loklan. „I to je bilo to, nisam mogao da ga zaustavim, ispričao mi je celu priču.“

Na toj fotografiji Amber je lepo mogla da vidi Olgine bezmalo blistave zelene oči uokvirene gustim veštačkim trepavicama, stručno našminkane visoke jagodice i pune usne naglašene olovkom i ljubičastogrimiznim ružem. Nokti su joj bili nalakirani troslojnim lakom u gelu i ukrašeni raznobojnim kristalima.

„Hteli smo da se on lepo provede“, kazala je. „Možda mu baš to i treba, samo bezopasno prijateljstvo s letovanja. Njih dvoje samo sede jedno pored drugog u baru na brodu. To ne mora da znači... znaš, ništa više od toga.“

„Odrasla je u Sankt Peterburgu. Roditelji su joj poginuli kada joj je bilo deset godina, pa su je poslali da živi s rođacima, koji su je tukli. Bili su alkoholičari, nisu je hranili; pobjegla je i živela na ulici dok je neko nije primio... ali je marljivo učila i radila po dvadeset sati dnevno, i sada živi u Redingu i radi u kozmetičkom salonu.“ Loklan je zastao. „Tedi je takođe pomeno kako bi ona veoma volela da vidi norveške fjordove, pa se nosi mišlju da im uplati još jedno krstarenje, samo zajedničko.“

„Zaboga, zaista?“ To joj se činilo pomalo iznenadno.

„Mislim, možda previše učitavam u sve to. Zaista se nadam da grešim. Ali šta ako ona ima zadnje namere?“, pitao je Loklan. „Mislim da bi valjalo da ga pozoveš. Samo da neobavezno popričate, da vidiš da li će je pomenuti. Uveren sam da hoće. Zvučao je potpuno zatreskano. Pre nego što smo završili razgovor, kazao je da jedva čeka da je upoznamo kada se vrate.“

Amber je uzdahnula. Nije posredi samo to što je Tedi verovatno više od dvadeset godina stariji od Olge. Nisu baš par ni po izgledu. „Misliš da se zakačila za njega da bi izvukla šta god može?“

„Nadam se da nije tako“, odgovorio je Loklan. „Ali moraš da priznaš da je i to moguće. Samo razmisli: ona je razgovarala s njim, saslušala njegovu životnu priču, saznala kakav je on čovek. On joj je sigurno pokazao fotografije svoje velike kuće, pričao kako je otišao u penziju i prodao firmu. Sećaš se da je zaradio velike pare kada je to uradio. A žene koje zanimaju

takve stvari znaju šta rade. Stalno sam to viđao dok sam radio u Londonu. One znaju šta rade, i muškarci kakav je Tedi nemaju nikakve šanse.“

To što on priča i te kako ima smisla. Tedi je celog života marljivo radio i tokom godina je izgradio izuzetno uspešnu štamparsku firmu sa stotinama zaposlenih. Sada kada je otišao u penziju, možda nije razmetljiv, ali nesumnjivo jeste izuzetno bogat čovek. Pomisao na to da ga neko muze i da mu još krhko srce ponovo bude slomljeno naprosto je previše bolna. Amber je upitala: „Da li si mu to rekao?“

„Ne još. I ne nameravam. Ali mislim da moramo makar da ga upozorimo.“

„Ne mogu to da podnesem. Možda grešimo, možda je Olga divna i sve ovo sasvim nevino.“

„Možda.“ Zastao je. „Nadajmo se da si u pravu.“

„Ako grešim, da li ću ja biti kriva za sve?“ Na kraju krajeva, ona je ubedila Tedija da ode na krstarenje.

„Naravno da hoćeš.“ Munuo ju je laktom. „Nemoj da te toliko grize savest. Jesi li danas svraćala do kuće?“

„Nisam još. Sada ću.“

Loklan je otišao u kuhinju, pa se vratio s kesicom zemički. „Evo, ponesi.“

„Kasnije ću pozvati Tedija, javiću ti šta kaže.“

Loklan se vratio na posao, da se priprema za večernje posluženje. Amber je krenula uzanim i vijugavim uličicama, klateći kesicu sa zemičkama. Bile su od juče, što znači da ne mogu – ne daj bože – da se posluže u restoranu, što opet znači da im je suđeno da budu hrana pticama u Tedijevoj bašti. Međutim, zapravo im ništa ne fali; i dalje su sasvim ukusne. Otvorivši kesicu, odabrala je jednu ovalnu fokaču načičkanu paradajzom osušenim na suncu i semenkama suncokreta. Kada sama nabavlja hleb, uvek uzima jeftine, već isečene mekane vekne, ali to je zbog toga što je većito mrzi da ga sama mesi. Srećom po nju – i ptice koje se skupljaju u Tedijevoj bašti – Loklan peče hleb.

Još bolje, odličan je u tome. Hleb koji on peče kao da nije s ovog sveta. Otkinuvši poveće parče, skrenula je udesno i pošla strmom prečicom uz Smaglers steps.

Nekoliko minuta kasnije stigla je do Vud lejna i zastala pred Tedijevom kućom da povrati dah. Kuća na broju 19 bila je veliko viktorijansko zdanje sa zabatima, podignuto usred bašte koja se protezala unaokolo, a popodneвно sunce odražavalo se u prozorima što su gledali na zapad. Kao i uvek, Amber se setila trenutka kada je prvi put ugledala tu kuću – bila je to uslovljena reakcija, kao kod Pavlovljevog psa, ponavljanje osećanja koja su je ispunita pre svih onih silnih godina.

Imala je četrnaest godina i bila je prestravljena od budućnosti. Prethodne godine njena mama je izašla iz poslednje u dugom nizu loših i nesrećnih veza, pa je rešila da se odseli iz Milton Kinsa. Završile su u Plimutu, u jednoj tihoj ulici čiji su se žitelji držali po strani od svega. To je bilo sasvim u redu sve dok joj se mama nije razbolela a nije bilo nikoga da pomogne ili da pruži neku podršku.

Bio je to rak, na kraju su otkrili lekari, ali nadali su se da sporo raste. Bile su to grozne vesti i hirurzi su hteli da operišu kako bi uklonili što je moguće veći deo tkiva, što je bilo još strašnije. Radnica iz socijalne službe objasnila je Amber da ona ne može da ostane sama u stanu dok je njena mama na operaciji i da niko od prijatelja ili rođaka nije ponudio da je prihvati. Usred te traume i brige šta će biti s njenom mamom, odvezli su je iz Plimuta u mnogo manji grad na morskoj obali, Lanrok u Kornvolu, oko trideset kilometara daleko.

Radnica iz socijalnog uveravala ju je da su Penhaligoni divan bračni par koji već godinama prihvata kod sebe decu svih starosnih grupa, ali Amber je svejedno bila sva usplahirena i nervozna kao mačka saterana u budžak. I tako zbunjena i prestravljena, načitala se dovoljno knjiga i nagledala televizijskih serija da bi znala kako nisu sve hraniteljske porodice onakve kakvim se predstavljaju.

A što se Penhaligona tiče... pa, nema namere ni da razgovara s njima. Ako budu pokušavali da je nateraju na to, samo će da pobjegne, vratiće se u Plimut ili možda u Milton Kins, pa će se sakriti negde dok njena mama ne izađe iz bolnice.

Kada se auto napokon zaustavio ispred njenog privremenog doma, sva se tresla i bila je spremna da iskoči iz kola i da povrati pored najbliže živice.

Onda su se jarkocrvena ulazna vrata otvorila i sredovečni par im je žurno išao u susret stazom koja je vodila do kapije. Amber se ukočila i ustuknula za korak.

„Oh, dušice, sve je u redu“, uzviknula je žena. „Znam da sigurno premireš od brige. Mi ćemo se samo starati o tebi dok se tvoja mama ne oporavi. Ja sam Mej, a ovo je Tedi, i *tako* nam je drago što si s nama!“

Pružila je ruke, i Amber, koja nije planirala ni da razgovara sa tim potpunim strancima a kamoli da ostvaruje neki telesni kontakt s njima, nije mogla a da ne pođe pravo u Mejin nežan zagrljaj i ne brizne u grcav, bučan i odocneo plač.

Olakšanje i činjenica da je jedan od najgorih dana u njenom životu za nekoliko trenutaka pošao nabolje, neizbrisivo su utisnuli tu scenu u njeno pamćenje. Mej i Tedi su je prigrlili, uvukli u svoje živote i naveli je da se oseti potpuno voljeno i sigurno.

Sada, dok je prelazila preko prilaza do staze što vodi oko kuće do zadnjeg vrta, Amber je bacila pogled na susedno dvorište. Još jedno istrajno sećanje na taj dan od pre petnaest godina nastalo je kasnije tog popodneva dok je bila napolju i istraživala vrt, a starac koji je živio u susednoj kući potkresivao svoju živu ogradu. Odmerio ju je na studeni sekundu pre nego što se okrenuo od nje mrmljajući: „Gospode, ne još jedna.“

I baš tada se Rafael odjednom pojavio pored nje i glasno rekao: „Ne obraćaj pažnju na njega, daje sve od sebe da ga krunišu za bednika godine.“

„Pazi šta pričaš, dečko.“ Čovek ga je pogledao ispod oka.

„Samo joj objašnjavam kakav si.“ A kada je čovek ljutito otišao, Rafael je dodao: „On je matoro gundalo, nemoj da mu dozvoliš da te iznervira.“

Amber se okrenula i nekako joj je pošlo za rukom da se nasmeši jer je lepo imati nekoga na svojoj strani. „Hvala ti. Da li je on stalno takav?“

„Uglavnom.“ Rafael je slegnuo ramenima. „Naročito kada ljudi bacaju golaće preko žive ograde u njegovu baštu.“

„Koliko se to često dešava?“

„Onoliko često koliko nam uspeva da ih nađemo.“

„Koliko si dugo ovde?“ Odmerila je njegovu pripijenu belu majicu i široke oklembesene farmerke, ulepljene komadićima trave koji su ga zasuli dok je kosio nakon što se pre par sati vratio iz škole.

„Ja? Skoro dve godine.“

Dve godine. „Toliko dugo? Au.“ Zanimalo ju je zašto je toliko tu, ali činilo joj se nepristojnim da pita.

„Znam.“ Široko joj se nasmešio. „Upala mi je kašika u med.“

Amber je sada otvorila kesu i pogledala šta je u njoj. Ostalo je pet zemički; četiri za ptice i jedna za nju. Sela je na drvenu klupu u hladu oskoruše i počela da kida hleb da bi ga bacala na suhu travu. Ptice su već bile na oprezu, uzbuđeno se skupljajući duž ograde. Trik je da se navedu sitnije ptice, crvendaći i vrapci, da prve pokupe mrvice, istovremeno terajući huliganske galebove koji već pohlepno šestare nad dvorištem.

Bila je to rutina koju su Mej i Tedi započeli pre dvadeset godina i nisu je prekídali. Svakog dana bi izlazili da sede na svojoj omiljenoj klupi, u pratnji jednog ili više dece koju su prihvatili u svoj srećni dom.

„Ne, prestani.“ Amber je prstom pripretila jednoj svraki koja se obrušila na travnjak, na tren rasterujući crvendaće i vrapce. Lupila je dlanom o dlan, a svraka je odletela s povećim parčetom integralnog peciva načićkanog brusnicama u kljunu,

pa su se sitnije ptice vratile za nekoliko trenutaka. Mej im je izmišljala imena i karakterne osobine, smišljajući priče o njihovim pustolovinama i podučavajući mlađu decu koliko je važno da čovek nauči da deli. One više nemaju imena, ali dok je Tedi na krstarenju, Amber je naučila da prepoznaje redovne goste. Par plavih senica, koje su se gnezdile pod strehom, doleteo je da se pridruži ostalima, i jedan vrabac je prijateljski odskočio u stranu da im napravi mesta.

Da li ptice imaju prijatelje? Da li se upoznaju, družu, pokazuju jedne drugima svoje bebe i nastavljaju da se sastaju i dok se godišnja doba menjaju? Da li njihovo raznorazno potomstvo nastavlja porodična prijateljstva? Da li se svađaju i prekidaju odnose, pa se mire...

Amber je iz džepa farmerki izvadila mobilni koji je zvonio.

„Gde si?“, upitao je Rafael. „Kod tebe sam, a ti nisi ovde.“

„Hranim Tedijeve ptice. *Beži*.“

„Dobro, nema potrebe da vičeš.“

„Ne ti, obraćala sam se vranama.“ Mahnula je slobodnom rukom da ih rastera. „*Ne budite toliko alave*.“

„Ne mrdaj odatle“, rekao je Rafael. „Stižem.“

Poglavlje 3

Parkirao je tri minuta kasnije. Amber ga je gledala kako izlazi iz kola, onako visok i vitkiji od Loklana, jednako preplanuo, samo svetlosmeđe kose, ošišane baš kratko, i svetlosmeđih očiju, koje su same od sebe začkiljile od popodnevnog sunca dok je prilazio.

„Zašto me tako gledaš?“ Rafael je seo na klupu pored nje.

„I dalje mi je uvrnuto što ćeš biti ovde sve vreme.“ Udahnula je njegov dobro poznat miris – na more i pomalo na limetu. „Loklan je prošle nedelje svratio do mene, kada je imao slobodno veče, pa smo na kraju gledali *Bluz braders* na *Netfliksu*, i kada su svojim starim prijateljima saopštili da se bend ponovo okuplja, Loklan je kazao: 'Baš kao mi.'“

Rafael se široko osmehnuo. „Valjda jeste tako. Samo što moraš da obećaš da nećeš pevati.“

Amber ga je šutnula u gležanj, zbog toga što je Loklan i on već godinama zadirkuju zbog pokušaja da peva karaoke, ali istini za volju – imaju pravo. Međutim, od toga što će se zaista okupiti bilo joj je toplo oko srca svaki put kada bi pomislila na to. S godinama su Penhaligoni kao hranitelji primili skoro stotinu dece, neke samo na nekoliko dana ili nedelja, a druge

daleko duže. Većina te dece održavala je kontakt s njima, pa kada je Mej pre tri godine preminula, crkva je bila krcata koliko je nekadašnjih štićenika došlo da joj oda poslednju počast.

Međutim, najjača veza nastala je između Rafaela, Loklana i Amber, tokom vremena kada su se njihovi boravci preklapili, i to prijateljstvo traje sve od tada. Kada su se svakog Božića vraćali u Lanrok, Mej i Tedi dočekivali su ih dobrodošlicom, uzvikujući da su se tri musketara vratili kući, i to je uvek bilo predivno.

Na Mejinoj sahrani njih troje su zajedno održali posmrtni govor, objašnjavajući kako je ona uticala na njihove živote, svaki ponaosob.

Amber je na tren sklopila oči; kada nekoga toliko voliš, da li taj žal ikada popušta ili se naprosto navikneš na život ispunjen jazom zbog toga što si ostao bez te osobe? Zapitala se da li ju je možda strah da ne ostane bez ljudi do kojih joj je zaista stalo naveo da se ne upušta u ozbiljne veze, u slučaju da se ispostavi da nisu vredne tolikog truda. Usput je imala nekoliko kratkih romansi, ali ništa od toga nije bilo da ti pamet stane. Oduvek joj se činilo bezbednijim i lakšim da se usredsredi na karijeru.

Bilo kako bilo, to sad nije važno. Ona se prva vratila u Lanrok, kada je imala dvadeset godina. Onda se, pre dve godine, vrati Loklan, a sada im se pridružio i Rafael. Kao da ih neka nevidljiva nit ponovo privlači jedne drugima.

„Kladim se da znam šta sada radiš“, rekao je Rafael.

„Šta radim?“

„U sebi pevaš neku pesmu iz *Bluz bradersa*.“

Amber se zasmejala, jer je kao i obično bio u pravu; kao pozadinska pratnja njenim razmišljanjima svirala je melodija pesme *Everybody Needs Somebody to Love*, a noga joj je sama od sebe pratila ritam dok je izmišljena verzija nje, samo s daleko boljim glasom, pevala.

„Poznajesh me suviše dobro.“ Promenila je temu. „Kako ide renoviranje?“

„Trebalo bi da bude završeno do kraja sledeće nedelje.“

„I dalje ne mogu da verujem da ćeš to da uradiš.“

„Ne mogu ni ja.“ U glasu mu se čula zajedljivost. „Eto šta biva kada popustiš emocionalnoj uceni. To može da ispadne najveća greška u mom životu.“

„Ili najbolji potez koji si ikada povukao.“

To se desilo pre šest nedelja, kada je poslednji put došao iz Londona. Sedeli su za drvenim stolom ispred *Harbor ina*, gledajući kako sunce zamiče za pučinu, kada je stari Erik Kempner izašao iz bara s čašom ratlera i upustio se u žalostan razgovor s Rafaelom.

„Onomad sam te video na televiziji. Daleko si dogurao, mladiću. Svaka čast.“ Odmahnuo je glavom. „Drago mi je zbog tebe.“

„Hvala ti, Eriče. Ti si mi pružio prvu priliku.“ Kada mu je bilo petnaest godina, Rafael se zaposlio u Erikovoj berbernici, gde je radio samo subotom, isprva je samo prao kosu i čistio pod pre nego što je napredovao i prešao na šišanje mašinicom i makazama starijih, manje zahtevnih mušterija. Upitao je: „Kako je kod tebe?“

„Nije sjajno, mladiću. I dalje nema kupca za radnju. Mislio sam da će otići dok lupiš dlanom o dlan, ali ništa od toga. Prošlo je već tri meseca.“

Amber ga je sažaljevala. Eriku je bilo skoro sedamdeset, a poslednjih petnaest godina vodio je računa o svom ocu, koji je pre tri meseca preminuo u devedeset petoj godini života, i čim se sahrana završila, Erik je stavio radnju na prodaju. Zbog reume i artritisa sve mu je teže i bolnije padalo da drži makaze. Došlo je vreme da ode u penziju i da se odseli u inostranstvo.

„Pojaviće se pravi kupac“, tešila ga je Amber.

Istini za volju, to nije bio najunosniji posao, ali neko će kupiti tu radnju. Uvek je tako. „Ma ništa ne brini“, uzviknula je jer je on izgledao potpuno utučeno. „Desiće se u nekom trenutku.“

Crveneći, Erik je otpio gutljaj sajdera i s mukom seo na klupu naspram njih. „Stvar je u tome što sam upoznao jednu prijateljicu.“

E, to su već novosti. „Eriče, čestitam! Nismo znali!“

„Niko ne zna. Upoznao sam je na mreži, prošle godine u čet grupi za ostarele staratelje, pošto sam ja vodio računa o tati, a ona o tetki u Benidormu. Već godinu dana razgovaramo preko *Skajpa*. To nam je oboma davalo snage da guramo, znaš? Onda je njena tetka preminula malo posle Božića. Planirali smo da ja prodam radnju kada tata ode i da se preselim u Benidorm, da kupim stan s pogledom na more.“ Zastao je, obrazi su mu se tresli, pa je brzo zatreptao. „Da napokon možemo da budemo zajedno, znaš? Makar sam tako planirao. Samo što dani prolaze, a ja i dalje ne mogu da nađem kupca... To te posle nekog vremena ubije u pojam, znaš šta hoću da kažem? Gospode, izvinite.“ Posramljeno je protrljao oči. „Samo, toliko smo čekali i sada se već pitam da li će se to ikada desiti. Znajući kakve sam sreće, verovatno ću crći pre toga.“

Rafael je pomno slušao. „Vidi, daj da ti pomognem.“ Govorio je tiho. „Mogu da ti pozajmim dovoljno para da odmah odeš tamo. Neka se agenti za prodaju nekretnina pobrinu za prodaju lokala. Kako ti se to čini?“

Erik je okrenuo glavu kao da gleda u more. Adamova jabučica igrala mu je na vratu. Naposletku se ponovo okrenuo prema njima i odmahnuo glavom. „Hvala ti, to je baš ljubazno od tebe, ali ne mogu da prihvatim. Nikada u životu nisam bio u dugu, to me je tata naučio. I naterao me je da obećam kako nikada ni od koga neću pozajmiti pare.“ Mučno je uzdahnuo, pa na tren pogledao Amber. „Sve je u redu, sačekaću. Kao što si i sama rekla, desiće se to pre ili kasnije.“

„Razumem te.“ Rafael je klimnuo glavom. „Ali ako se predomisliš, ponuda i dalje važi. Samo reci.“

Erik je klimnuo i ustao. „Ti si dobar dečko. Nemojte nikome da pominjete moju prijateljicu, važi? Niko od mojih ortaka ne zna za nju. Neću da se sprdaju sa mnom.“ Nelagodno je mahnuo ka malom zadnjem baru u *Harbor inu*, gde se obično skupljaju stariji meštani. „Znate kakva je to bagra.“

„Nećemo reći ni reč“, obećala je Amber. „Kako se ona zove?“

„Hvala ti, draga. Zove se Morin.“ Ne mogavši da izdrži, Erik je izvadio telefon i pokazao im fotografiju rumene žene s urednom trajnom, čupavim obrvama i stidljivog smeška.

„Oh, baš je ljupka“, kazala je Amber. Zapravo, Morin je izgledala baš kao žena za kakvu bi i očekivali da Tediju zapadne za oko, slatka i prava domaćica.

Erik je ponosno klimnuo glavom. „Jeste. Ona je kao ostvarenje sna.“

Te reči su je pogodile; Amber se setila kako ih je Rafael izgovorio nekoliko meseci pošto su se on i Vi smuvali. To je to, tada je rekao Amber, previše zaljubljen da bi se stideo toga što priča. Vi je žena koju je čekao celog života, ona je sve što je ikada želeo. A kada je i sama upoznala Vi, kada ih je videla zajedno, Amber se saglasila da su savršeni jedno za drugo, duhoviti i srećni i naprosto najbolji par koji se zamisliti može. „Ona je kao ostvarenje nekog sna“, rekao joj je Rafael dok su te noći sedeli na plaži, gledajući kako Vi igra pod zvezdama.

„Obožavam je“, odgovorila mu je Amber. „Baš si srećnik.“

A Vi, pošto ih je čula, dotrčala je do njih i povukla ih da ustanu i da joj se pridruže u plesanju. Oči su joj iskrile i rekla je: „Ja sam srećnica!“

Svi su mislili da će zauvek biti zajedno.

Ali to je bilo tada, a ovo je sada. Eh, uz malo sreće, Erik i Morin će bolje proći.

Nedelju dana nakon tog razgovora s Erikom, sve teža veza Rafaela i Vi napokon je potpuno pukla. Nakon gadne svađe u salonu, koja je dosegla vrhunac kada ga je ona gađala četkom u glavu i kada je pegla za kosu izletela kroz prozor lokala na prvom spratu, postalo je očito da više ne dolazi u obzir da rade zajedno. Kada su njih dvoje sklopili svoje poslovno partnerstvo, svi su ga upozoravali da je to greška, i ispostavilo se da su bili u pravu. Rafael se sutradan vratio u Kornvol, otišao

u zapuštenu berbernicu sa smeštajem iznad lokala i svojim očima video zašto nikoga nije zanimalo da je kupi od Erika.

Ali nije mogao da prestane da razmišlja o starčevim emotivnim rečima, a učinilo mu se da bi to mogao biti odgovor. Erik možda jeste previše ponosan da bi prihvatio pozajmicu, ali poslovni sporazum je nešto sasvim drugo. To bi bilo od koristi obojici.

Rafael mu je isplatio početnu cenu. Poslednjih osam godina provedenih u Londonu bilo je ispunjeno napornim radom, ali i uzbudljivo, dok je gradio karijeru i postizao veći uspeh nego što je ikada i sanjao. Sada mu je potrebno da se odmakne od svega toga, da se presabere i odmori od stresa i drame. A kao što ga je Amber podsetila kada joj je rekao za to, nema boljeg mesta za tako nešto nego što je Lanrok, mesto koje je oduvek doživljavao kao svoj dom, gde se živi opušteno i gde ima prijatelje za koje zna da im može verovati.

Sada, dok sede jedno do drugog u Tedijevoj bašti i gledaju ptice kako se otimaju oko ostataka zemički, Rafael je kazao: „Ubrzo ću morati da krenem. Da li bi pazila na radove u salonu dok se ne vratim sledeće nedelje? Da mi javiš ako bude nekih problema?“

„Naravno da hoću.“ Znala je da on i dalje ima mnogo poslovnih obaveza s kojima mora da raskrsti pre nego što se sasvim doseli ovamo, a Vi mu ne olakšava. Amber ga je stegla za mišicu kako bi ga malčice utešila; on uporno tvrdi da ga raskid nije pogodio, ali on i Vi su bili zajedno duže od četiri godine i delovali su kao srećan par sve do prošle godine, kada je sve krenulo po zlu. To ne može da ne boli. „Jesi li okej?“

„Super sam.“ Klimnuo je glavom, a smešak mu je bio slašan, ali uverljiv. „A ti?“

„Znaš mene, uvek sam super.“

„A da, pre nego što krenem, dobio sam poruku od Loklana da te pitam za Olgu. Ko je Olga?“

„To je pitanje od milion dolara.“ Izvadivši mobilni, Amber mu je pokazala fotografije koje joj je Loklan prosledio i

prenela mu celu priču – odnosno, onoliko koliko njih dvoje znaju, što zapravo uopšte nije mnogo. Loklan je guglao Olgu i proveravao je na društvenim mrežama, ali osim njenog naloga na *Instagramu*, na kome je pokazivala fotografije veštačkih trepavica, nadograđenih noktiju i jakih senki za oči, nije bilo šta da se proverava.

„Dabome.“ Rafael je lagano klimnuo glavom kada je ona završila. „Dakle, ona izgleda kao da je izašla iz filma o Džejsmu Bondu i verovatno ima naglasak kao ruska špijunka.“

„Manje-više. Kako ti se čini?“

„Mislim da je Loklan možda napokon stigao da pogleda *Ubiti Iv*.“

„Ne kažem da će ona ubediti Tedija da joj sve prepiše pre nego što ga gurne s najbliže litice“, odvrtila je Amber, „ali misliš li da se spetljala s njim zbog para?“

„Možda. Možda i nije.“ Rafael je slegnuo ramenima i ustao, spremajući se da pođe. „Bilo kako bilo, u ovom trenutku niko od nas ne može da uradi ama baš ništa. Možda je to samo bezazlena veza, koja će se završiti kad i krstarenje. Naprosto ćemo morati da sačekamo i vidimo šta će se sledeće desiti.“

Amber ga je zagrlila. „Pazi kako voziš i pozdravi...“ Naglo je zamukla jer više ne priliči da doda: „I pozdravi Vi.“

Međutim, naravno da je Rafael znao šta je ona zaustila da kaže. Izvadio je ključeve auta i uz pomalo tužan osmeh rekao: „Ne sekiraj se. S vremenom ćemo se navići.“

To se desilo pre četiri godine, i što se Vi tiče, svakako nije bila ljubav na prvi pogled. U jednom od hotela pored Hajd parka održavalo se frizersko takmičenje i Rafael je bio pozvan da bude jedan od gostujućih sudija, a samo što se vratio s boravka u Los Anđelesu, gde je radio tokom cele sezone dodele nagrada, sređujući kosu onih što izlaze na crveni tepih.

Vi je zapazio već na početku i dopalo mu se to što je video. Kasnije će saznati nešto više o njoj: da joj je otac s Jamajke a majka Velšanka, da ona ne može izdržati ni dve nedelje a da svoju zbirku raznobojnih minduša ne upotpuni nekim novim parom i da kada priča vic neumitno prasne u smeh pre nego što stigne do poente. Ali tada ga je više zanimala njena atletska građa, kratka kosa obojena u belo i izraz pomne usredsređenosti na licu dok je sređivala kosu manekenke ispred sebe.

Što ju je više gledao, to mu se više dopadala. Živo je čavrljala s ljudima oko sebe. Njene krupne tamne oči bile su opčinjavajuće, zarazno se smejala. Nosila je crnu majicu, crne farmerke, crvene cipele visokih i tankih potpetica i crveni ruž, a nije prošlo dugo pre nego što je primetila da je Rafael gleda. Od tog trenutka razmenjivali su kratke poglede i osmejke kad god bi se on našao blizu njenog radnog mesta. Ništa kao flert bez reči ne može čoveku da ulepša dan.

Sve dok na red nije došlo žiriranje, kada je on kao gostujući sudija trebalo da odabere svog pobednika.

Nezgodno.

Ostale kategorije već su ocenjene i nagrade dodeljene, ali ova kategorija, koju je uveo sponzor njegovog gostovanja, zavisila je samo od njega. Sada se Rafael suočavao s dilemom, jer istinski nije mogao da prelomi između onoga što je Vi uradila – do tada je saznao kako se zove – i rada jednog mladića iz Koventrija, koji je postigao potpuno drugačiji, ali jednako spektakularan rezultat.

Bio je rastrzan, ali na kraju je presudila čista atraktivnost. Mladić je bio mršav i bled, naglašenih zuba i sitnih očiju punih nepoverenja, kao u lisice saterane u čošak. Vi je bila zapanjujuća i zračila je seksepilom.

Šta je drugo mogao da uradi? Naočigled svih u prostoriji, Rafael je znao da nema izbora do da priđe momkovoju stolicu i da mu uruči pobednički trofej.

Kada je sat kasnije odlazio odatle, primetio je Vi preko puta kako nosi torbu s opremom do autobuskog stajališta. Požurivši za njom, sustigao ju je baš kada je autobus pristizao.

„Hej...“

„Došao si da se izviniš? Prekasno.“ Sada bez osmeha na licu, odmahнула mu je terajući ga i uskočila u autobus.

Vozio je u smeru suprotnom od onoga kuda je Rafael hteo da ide, ali zar je imao drugog izbora?

„Molim te, odlazi“, rekla mu je Vi kada je seo do nje.

„Proveo sam poslednji sat tražeći te.“

„Kakva slučajnost. Provela sam poslednji sat trudeći se da te izbegavam.“

„Vidi, žao mi je.“

„Trebalo je da pobedim.“

„Znam da je trebalo da pobediš.“

„Bila sam bolja od njega.“

Bila je u pravu. Klimnuo je glavom. „Jesi.“

Vi se okrenula da ga pogleda i video je povređenost i razočaranost u njenim očima. „Dakle, znao si to, i ja sam znala, ali neko drugi nosi trofej kući.“

„Zapazio sam te. Dopala si mi se. Mislim, baš si mi se dopala“, odgovorio joj je Rafael. „Čuo sam te kako se šališ sa svojom manekenkom da si prezauzeta da bi tražila dečka i znao sam da želim da te upoznam, da te pozovem da izađemo. Onda sam shvatio kako bi izgledalo ako bih te proglasio pobednicom, a nakon toga nas vide zajedno. Svi bi mislili da je takmičenje od samog početka bilo namešteno, a to ne bi bilo dobro ni za tebe ni za mene. Zato sam morao da njemu dodelim trofej.“

„Misliš, da bi mogao da me pitaš za broj telefona i pozoveš na piće?“

Uvek je najbolje biti iskren. „Da.“

Vi je uzdahnula. „A nije ti palo na pamet da bih ja, da sam mogla da biram, radije pobedila na ovom takmičenju?“